

# Vilkkuvaloja ja liikenneuhkia

Moskovan liikenne on kaoottista ja joskus suorastaan sietämättömän tahmeaa. Joskus koko liikenne jämähtää paikoilleen kaikilla kahdeksalla kaistalla. Tämän takia Moskovan valtateillä on vastaantulevien kaistojen välissä niin sanottu varakaista, joka on varattu vain hälytysajoneuvoille, näin sydänpotilaalakin pitäisi olla mahdollisuus ehtiä sairaalaan.

Mutta tämä ajattelu toimii vain teoriassa. Ruuhkatilanteessa ja usein muulloinkin varakaista on tukossa, sillä jostakin ilmestyy aina sinisellä vilkkuvallolla varustettu musta Audi tai joku muu ajoneuvo, jonka kuljettajalla ei ole aikomustakaan seisoa ruuhkassa tavallisten kansalaisten tapaan.

Nämä niin sanotut *migalka*-autot soittavat torvea ja eivätkä jätä tulkinnanvaraa siitä, kuka väistää. *Migalka*-autot ajavat päin punaisia ja tarvittaessa vaikka vastaanantulijan kaistaa.

Periaatteessa sinisien vilkkuvalojen määrä on tiukasti rajoitettu: oikeus erikoisvaloon on vain parilla sadalla ministeriöiden ja muiden virastojen korkeilla virkamiehillä. Mutta käytännössä jokainen oman arvonsa tunteva pikkunilkki käyttää vilkkua ja näyttää samalla kansalaisille keskisormea.

Vielä mehukkaampi on tilanne, jos joku ministeri tai vieläkin ylempi virkamies päättää lähteä liikkeelle. Silloin liikennemiliisi sulkee risteyskiä ja tuhannet autot seisovat, jotta yksi pääsee vapaasti liikkeelle. Ja jos liikkeellä on presidentti, suljetaan koko tie.

*Migalkat* ja ministeriruuhkat ärsyttävät suunnattomasti ihmisiä. Mutta venäläiset ovat kaikkeen totuneet, neuvostoaikoina katsottiin kun mustat Zilit ja Tšaikat kiidättivät johtajia. Kansan suussa loistoautot tunnettiin nimellä *tšlenovoz*, mulkunkuljetin.

Samalla tavalla nytkin puristetaan nyrkkiä taskussa, mutta kukaan ei oikeasti yritä tehdä mitään, jotta kansan katkera tyytymättömyys kanavoituisi johon-

kin toimintaan tai että asiasta edes keskusteltaisiin vakavasti. Tässä on venäläisen kansalaisyhteiskunnan nykytila; kaiken voittava herranpelko ja hierarkiakammo on vahva voima.

Sinällään kansalaisyhteiskunnasta puhutaan täällä paljon. Mutta keskustelu jää ylätason seminaareihin. Demokraattiset instituutiot toimivat kyllä joten kuten ja kaiken maailman järjestöjä perustetaan pilvin pimein. Mutta ainakin sivusta katsoen koko touhu muistuttaa kovasti näytösluontoista toimintaa.

Kovin vahvalla pohjalla ei toiminta voi olla, kun vallanpitäjät keskenään pohtivat, millaisia puolueita maahan pitäisi perustaa. Koko 90-luvun täällä on yritetty perustaa "vallan puoluetta", joka tukisi istuvaa presidenttiä. Nämä ylätason viritelmät ovat jääneet kansalle vieraiaksi.

Putinin aikana tähänkin touhuun on tartuttu eri tarmolla. Yhtenäisyyspuolue toimii aktiivisesti ja sillä on jopa toimiva nuorisojärjestö. Nuoret putinistit olivat taas näkyvästi kaduilla lokakuussa, kun Venäjällä juhlittiin lokakuun vallankumouksen vuosipäivää, nykyisin tosin kansallisen sovinnon ja yhteisymmärryksen nimellä.

Täytyy tosin mainita, että ihan spontaanista tukimarssista ei ollut kyse. Mielenosoittajat oli kuljetettu paikalle linja-autoilla ja tiedotusvälineiden mukaan nuoret saivat vaivojensa palkaksi erilaisia pikku palkintoja, kuten elokuva- ja uimahallilippuja sekä tekstiviestilaitteita. Mutta olipahan mielenosoitus.



Marko Lönnqvist